

Drie vrienden

We gaan een verre reis maken.
Gaan jullie mee?
Nee, niet echt natuurlijk.
Ik ga jullie een verhaal vertellen.
Over een land hier ver vandaan.
Zo lijkt het alsof we echt op reis gaan.

Het is vroeg, maar al heel warm.
De kinderen in Turkana zijn dat wel gewend.
Ekadilli loopt hard.
Hij gaat naar school.
Leren vindt hij fijn.
Hij kan al heel goed zijn eigen naam schrijven.
Soms doet hij dat thuis ook, met een stokje in het zand.
En mooie verhalen dat de juf vertelt!
Verhalen over de Heere Jezus.
Heel vaak vertelt hij die thuis weer aan zijn kleine broertjes en zusjes.

Zijn twee vriendjes hebben vandaag geen zin in school.
Ze hebben nog honger en willen iets te eten zoeken.
Even later zitten ze in een hoge boom, Etabo en Lonjok.
Een beetje verstopt tussen de takken.
Overal hangen kleine harde vruchtjes.
Het melkblikje dat ze bij zich hebben voor op school komt goed van pas.
Eén voor één gooien ze de vruchtjes erin.
Etabo kijkt lachend naar Lonjok.
Dit is leuk!
Als ze een half blikje vol hebben, laten ze zich naar beneden zakken.
Nu op zoek naar een paar grote stenen!
Gevonden!
Dan gaan ze samen in het zand zitten.
Eén steen op de grond, één steen in hun hand.
Vruchtje op de steen... tik erbovenop... knap, zegt het schilletje.
Er rolt een klein pitje uit.
"Mmm", zegt Etabo.
"Lekker!", zegt Lonjok.
Een hele tijd hoor je niets anders dan tik - knap, tik - knap...

Als het blikje leeg is, zoeken ze een nieuwe boom.
Ze rennen tussen de bomen door.
Ze springen over kleine struikjes.
Ze denken helemaal niet meer aan school.
Opeens staan ze stil, allebei tegelijk.
Ze luisteren.
Meeh... meeh...
"Daar", wijst Etabo. "Daar, achter die boom."
Ja, Lonjok ziet het ook.
Een heel klein geitje.
Vlug lopen ze er naar toe en aaien het over z'n kopje.

“Is daar iemand?”, roepen ze.
Ze kijken elkaar aan.
Een lief klein geitje.
“Zullen... zullen we het meenemen, meenemen naar huis?”
“Ja, dat doen we”, zegt Etabo.
“We geven het eten en zorgen er heel goed voor, dan krijgen we lekkere melk.”
“Maar”, zegt Lonjok, en hij krijgt rimpeltjes boven z’n neus.
“Als we het geitje zomaar meenemen, dan stelen we het.
De juf heeft op school gezegd dat dat niet mag.”
Dan zitten ze stilletjes voor zich uit te kijken.
Twee kleine jongetjes uit Turkana.
Ze zeggen een hele poos niets.
Ze denken heel diep na.
Ze willen het geitje zo graag houden.

“Oke”, zegt Etabo dan en hij springt overeind.
“We gaan het terugbrengen. Het moet.
Weet je, dat wil de Heere Jezus ook. Het is niet goed om het te houden.”
Ze pakken het geitje beet en lopen ermee naar het dorp.
“He, kijk daar eens”, roept Lonjok.
“Daar komt Ekadilli aan. Is het al zo laat?”
“Jambo!”roept Ekadilli.
Hij komt net uit school.
“De juf vroeg waar jullie waren. Ik heb het niet verklapt hoor.
Jammer was het wel!
De juf heeft zo mooi verteld.”
“Oh ja?”, zegt Etabo.
“Ja, over David die een herdersjongen was, net als wij.
Later werd hij koning.
Hij heeft ook veel mooie liedjes gemaakt en die gezongen als hij op de schapen paste.
Ja, en nog veel meer...
Morgen leren we zo’n lied van David, vast heel mooi.
Komen jullie dan ook weer?”
Lonjok kijkt naar Etabo. Wat vindt hij ervan?
“Ja!”, zegt Etabo.
“Ik wil ook zelf leren lezen en schrijven. Dan kan ik later de verhalen in de Bijbel zelf lezen.
Ik wil ook niet meer zo stout zijn en niet naar school gaan.”
Lonjok staat hard te knikken.
“Fijn”, zegt Ekadilli.
“Maar... hoe komen jullie aan dat geitje van Ekidor?
Hij is het al een paar dagen kwijt.”
Etabo en Lonjok vertellen hoe ze het hebben gevonden.
Ze vertellen ook héél eerlijk dat ze het zo graag wilden houden.
“Maar nu gaan we het terugbrengen naar Ekidor”, zegt Etabo blij.

Met z’n drietjes gaan ze op pad.
Het geitje stevig vast aan een touw.
Het mekkert een beetje. Waar gaan die jongens naar toe?
Ze komen bij de hut waar Ekidor woont.
Hij komt er al aanrennen.
“O, wat fijn, mijn geitje”, roept hij. “Mama kom eens gauw.”
Moeder komt eraan. Ze bedankt de jongens.
Ze krijgen alle drie een blikje lekkere, warme geitenmelk.
En met glundere snoetjes drinken ze het op.
Mmm, heerlijk.

Blij lopen ze naar huis en ze beloven elkaar:
morgen fijn weer naar school!

Coby van der Ham